

τοιούτου θραως ἐφαίνετο λίαν ἐξογκωμένη διέσχισαν αὐτὴν, ἐκ περιεργείας, καὶ εὖρον ἐντὸς μόσχον, ὃν εἶχε καταπίει διίγον πρὸ τοῦ θανάτου του. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ συνηθιστέρα αἰτία ἢ καθιστώσα εὐχερῆ τὴν καταστροφῶν τῶν τεράτων τούτων· διότι ὅταν οἱ ὄφεις ἔχουν τὸν στόμαχον πλήρη τροφῆς, πίπτουσιν εἰς κατὰστασιν νόρκης, στερούσης αὐτοῦ τῶν δυνάμεων καὶ τῆς εὐστρωρίας των. Οἱ Ἴνδοὶ βεβαιοῦσιν, ὅτι φονεύουσιν παρὰ τὰς ἐλώδεις ὄχθας τῆς Κουναβίχης, ὄφεις τοιοῦτους ἔχοντας μῆκος πλεόν τῶν 45 ποδῶν.

Περὶ δὲ τοῦ Βόας τοῦ καλούμενου συσφιγκτήρος (constrictor) παρατηροῦμεν ὅτι οἱ Ἴνδοὶ δὲν θεωροῦσιν αὐτὸν ἐπικινδυνώδεστον πάντων, διότι τὸ δῆγμα αὐτοῦ δὲν εἶναι θανατηφόρον, τὸ δὲ μέγεθος τοῦ σώματός του προδίδει πάντοτε ἐγκαίρως τὴν παρουσίαν του, ὡστε ἔχει τις τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως προφυλαχθῆ τῶν προσβολῶν του. Τὸ μῆκος τοῦ ἐρπετοῦ τούτου εἶναι συνήθως ἐκ τριάκοντα ἀγγλικῶν ποδῶν· ἐνίοτε ἔμω; φθάνει μέχρι τεσσαράκοντα, πενήκοντα καὶ μάλιστα ἐξήκοντα ποδῶν. Ἡ ἐπωνυμία *συσφιγκτήρ* ἐδόθη αὐτῷ ἕνεκα τῆς ἐκπληκτικῆς τῶν μυῶν αὐτοῦ ἰσχύος, μεθ' ἧς καταστραγγαλίζει τὰ ζῶα ἅτινα περιπέκει εἰς τὰς πτυχὰς του· δύναμις ἰδιάζουσα παρ' αὐτῷ καὶ ἧς οὐδὲν μετέχουσιν οἱ ἰοβόλοι ὄφεις.

Ὁ βόας διατελεῖ συνήθως εἰς κατὰστασιν νόρκης, ἐξ ἧς ἡ πείνα μόνη ἀποσπᾷ αὐτόν. Τότε περιελίσσεται περὶ τὸν κορμὸν δένδρου τινός, πλησίον πηγῆς, ἔνθα ζῶα διάφορα ἔρχονται νὰ καταπαύσωσι τὴν δίψαν των. Μακρόθεν ἤθελεν ἐκλάβει εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀντὶ κλάδου δένδρου· διότι κρατεῖ αὐτὴν ἐκχερμῆ μεταξὺ τοῦ φυλλώματος. Ἄμα λεία τις παρουσιασθῆ, ἐφορμᾷ κατ' αὐτῆς, τὴν περιτυλίσει διὰ τοῦ σώματός του, καὶ τὴν καταπνίγει οὐ μόνον δυνάμει τῶν ἰσχυρῶν αὐτοῦ περισφιγξέων, ἀλλὰ καὶ δυνάμει τῆς μάχης τοῦ σώματός του. Ὁ βόας δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἄγραν αἰγῶν, ἐλάρων, ταύρων καὶ ἱππῶν, ἀλλὰ προσβάλλει συνήθως καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Ἐπιτολὴ τῆς Marion de Lorme πρὸς τὸν Μαρκτίον Cinq-Mars,

Φίλιπτε Ἐρρίπτε!

Ἐνῷ μὲ ληξιμῶντες ἐν Ναρβόνῃ καὶ παραδίδοσθε εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς αὐλῆς, καὶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ν' ἀντιπράτητε κατὰ τοῦ Καρδινάλιου, ἐγὼ, ἀκολουθοῦσα τὴν ὁποῖαν μοι ἐξερράσατε ἐπιθυμίαν, θαψιλεύω Παρισιανὰς τιμὰς πρὸς τὸν Λόρδον σας Ἄγγλον τὸν Μαρκτίον τοῦ Βορκέστερ, καὶ τὸν περιφέρω, ἢ μᾶλλον μὲ περιφέρει ἀπὸ περιέργων εἰς περιέργα, ἐκλέγων πάντοτε ἐξ αὐτῶν τὰ μεταγχολικώτερα καὶ επούδαιότερα, λαλῶν ὀλίγα, ἀκρωμένους μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καὶ προσηλῶν πρὸς οὐς ἀπευθύνει τὴν ἐρώτησιν τοῦς δύο αὐτοῦ μεγαλοῦς γαλιανούς ὀφθαλμοῦς, ὅτινες φαίνονται εἰσδύοντες εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς. Πρὸς τοῦτοις οὐδέποτε εὐχαριστεῖται ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τὰς ὁποίας τῷ δίδουσι, καὶ δὲν θεωρεῖ τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἐποψίν, ὑφ' ἣν τῷ τὰ παριστώσι· καὶ τούτου πληρεστάτη ἀπόδειξις εἶναι ἡ ἐπίσκεψις ἣν ἐκτάμαμεν προχθὲς εἰς Bicêtre, ὅπου διατιχρὶζεται ὅτι ἀνεκάλυψε μεγαλοφυέστατον ἄνδρα εἰς τινὰ φρενοβλαθῆ ἐκ τοῦ κα-

ταστήματος τούτου. Ἐὰν ὁ φρενοβλαθῆς δὲν ἦτο μενιδώδης, πιστεύω ὅτι ὁ Λόρδος σας ἤθελεν ἐπικαλεσθῆ τὴν ἀπόλυσίν του, ὅπως τὸν μεταβιβάσῃ εἰς Λονδίον καὶ συνδιαλέγηται μετ' αὐτοῦ ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας. Ἐνῷ διετρέχομεν τὴν αἴθουσαν τῶν φρενοβλαθῶν, καὶ ἐνῷ, μᾶλλον τεθνηκυῖα ἢ ζῶσα — τοιοῦτος ἦτο ὁ τρόμος μου — περιεστελλόμεν πρὸς τὴν σύτροφόν μου, πρότερον δυσαιδέστατον ἐφάνη ἐπισθεν τῶν δρυφράκτων, καὶ ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ μὲ φωνὴν παρατεταμένην «*Δὲν εἶμαι τρελλὸς, ἕκαμα ἀνακάλυψιν ἢ ὁποῖα θὰ πλουτίσει τὴν γῶραν ἥτις κάμη χρῆσιν αὐτῆς.*» Καὶ ποῖα εἶναι αὕτη ἡ ἀνακάλυψις; ἠρώτησα τὴν δηγόν μας. — Ἄ! εἶπεν οὗτος ἀνυψῶν τοὺς ὤμους, πρᾶγμα ἀπλούστατον, καὶ τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ μανιεύσητε, εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ ἀτμοῦ τοῦ ζέοντος ὕδατος. Ἐγὼ ἤρχισα νὰ γελῶ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, προσέθηκε ὁ φύλαξ, ὀνομάζεται Σολομῶν Κραούτιος· ἦλθεν ἐκ Νορμανδίας πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, διὰ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν βασιλεῖα ἐκθεσίαν ἐπὶ τῶν θαυμασιῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα εὐνάνται νὰ παραχθῶσιν ἐκ τῆς ἐφευρέσεώς του. Ἄν τὸν ἀκούσητε, ὡς λέγει ὅτι μὲ τὸν ἀτμὸν ἠμπορεῖ νὰ διευθύνῃ πλοῖον, νὰ ὀδηγῆ ἀμάξας, καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ὁ καρδινάλιος ὅμως ἀπέμπεψε τὸν τρελλὸν αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν ἀκροασθῆ· αὐτὸς δὲ, ἀντὶ ν' ἀποθάρρυνθῆ, ἤρχισε νὰ παρακολουθῆ παντοῦ τὸν πανιερώτατον, μέχρις οὗ θαρυνθεὶς οὗτος μίαν ἡμέραν τὰς ὀχληρὰς ὀμιλίαις τοῦ τρελλοῦ, διέταξε νὰ τὸν ἐγκλίουσιν εἰς αὐτὸ τὸ φρενοκομεῖον, ὅπου εὐρίσκειται πρὸ τριῶν καὶ ἡμίσεως ἔτους, καὶ ὅπου, καθὼς τὸν ἠκούσατε καὶ ὑμεῖς, κράζει πρὸς πάντα ξένον, ὅτι δὲν εἶναι τρελλὸς καὶ ἕκαμε ὅτι ἀνακάλυψιν θαυμασίαν. Συνέγραψε μάλιστα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ ἓνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἔχω ἐδῶ. Ὁ Λόρδος Βορκέστερ, ὅστις ἤκουσε ὅλα ταῦτα σκεπτικῶς, ἐζήτησε τὸ βιβλίον, καὶ ἀποῦ ἀνέγνωσε σελίδας τινὰς εἶπε· Ἄ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶναι τρελλὸς, καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου, ἀντὶ νὰ τὸν κλείουσιν εἰς φρενοκομεῖον, ἤθελον τῷ δώσει γενναίας ἀμοιβάς. Ὁδήγητόν με πλησίον του· θέλω νὰ τῷ λαλήσω. Τὸν ὠδήγησαν, ἀλλὰ ἐπίτριψε σύνουος καὶ σκυθρωπός. Τῶρα εἶναι πραγματικῶς τρελλὸς, εἶπεν ὁ Λόρδος πρὸς τὸν φύλακα· ἡ δυστυχία καὶ ὁ περιορισμὸς ἔπεισαν διὰ παντός τὰς φρένας του· σὺ εἰς τὸν ἐτρελλάντατε· ἀλλ' ὅταν τὸν ἐρρίψατε εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐκεῖνο, ἐρρίψατε τὸν μεγαλοφυέστερον ἄνδρα τῆς ἐποχῆς σας. Μετὰ ταῦτα ἀνεχωρήσαμεν, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Λόρδος σας περὶ οὐδενός ἄλλου δὲν λαλεῖ παρὰ περὶ τοῦ Σολομῶντος Κραούτιου· αὐτὸν καὶ μόνον ἔχει εἰς τὸν νοῦν του (1). Ὑγίαινε, ἀγαπητέ μοι Ἐρρίπτε, ἐπίστρεψον ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, καὶ μὴ συγκεντρώνης ἐκεῖ ἐλθῆν σου τὴν εὐδαιμονίαν, ὡστε νὰ μὴ διατηρήσης καὶ εἰ· ἐμὲ ὀλίγην ἀγάπην.

(1) Ὁ Μαρκτίος Βορκέστερ, ὃν οἱ Ἄγγλοι θεωροῦσιν ὡς τὸν πρῶτον ἐφευρετὴν τῶν ἀτμομηχανῶν, ἔλαβε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Σολομῶντος καὶ τὴν ἐπέθεσε ἐν τινι συγγράματι ἐπιγραφομένῳ *Century of inventions* (ἕκατον ἐφευρέσεις). Ἐδημ. τῷ 1661.